

forhandlet om Understøttelseskasser. Jeg vil paa Forhaand sige, at ogsaa disse er jeg en meget stærk Modstander af, og vil aldrig kunne give min Stemme til. Det er jo imidlertid Noget, som man ikke kan beraabe sig paa, fordi det endnu er i sin Tydsel, men lad det først komme frem for Dagens Lys, saa skulle vi nok se, hvilken Medfart den Slags Ideer ville faae. Jeg for mit Vedkommende har altsaa kun ladet min Stemme høre for at henlede Opmærksomheden paa, at Landstinget ikke er enig i denne Betragtning af Pensionsvæsenet, idet jeg ikke anser Pensionsvæsenet for et Gode, end ikke for Embedsmændene selv.

Ordføreren (Fischer): Det kan jo være, at Embedsmændene ikke selv ret forstaa at bedømme deres egen Fordel; imidlertid tror jeg, at Mange have Ret, som nære den Anskuelse, at en af de Grunde, som drage de dygtigste Kræfter hen til Statens Tjeneste, er netop Betragtningen af Pensioneringen; den være nu feil eller rigtig, saa er Virkningen den samme. Et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Abler), der iøvrigt udtalte en varm Anerkendelse af de Anskuelser, som Udvalget, eller rettere dets Flertal, har gjort gjældende i sin Betænkning, mente, at man dog maatte opsætte Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Pensionsberettigelsen for Embedsmændene, indtil denne Sag havde været underkastet en alvorlig og grundig Drøftelse. Denne, mente det ærede Medlem, kunde man ikke foretage ved en Sag som denne, og man maatte derfor opsætte Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til en kommende Tid, da en saadan Afgjørelse bedre kunde finde Sted. Jeg er bange for, at denne Udsættelse bliver paa meget ubestemt Tid, og jeg frygter for, at man aldrig kommer til den grundige Drøftelse og Afgjørelse af denne Sag, som det ærede Medlem tænker sig, hvis den ikke allerede har fundet Sted; thi det er jo ikke noget nyt Spørgsmaal, der nu er reist. Vi have haat Spørgsmaalet om Pensionsberettigelse for Embedsmænd for i andre Former, nemlig gennem Tilstaaelsen af en højere Løn, medens man da forbeholdt sig at bestemme Størrelsen af Embedsmændenes Forpligtelse til at gjøre Indstud i en Alderdomsforsørgelseskasse, som Staten skulde garantere. Det har været underkastet en alvorlig Drøftelse, og man enebes da, tror jeg, om den Betragtning, at dette kun vilde være et Omsvøb, og det et kostbart Omsvøb; thi, da Staten ved saadanne Tilstud til Lønningerne, som kunde sætte Vedkommende istand til at overtage deres egen Alderdomsforsørgelse, maatte udgive den samme Sum, som ellers vilde medgaa til Pensionen, saa vilde Tabet være Administrationsudgifterne ved Rassen, og det vilde være ikke ganske Lidet. Indrettede man Rassen saaledes, at den ikke kunde bære sig, saa vilde Tabet komme senere i den Skikkelse, hvort vi nu kjennde det ved Entekassen,

nemlig som et meget betydeligt Krav paa Statskassen. Jeg drifter mig altsaa til at tro, at det dog ikke er noget ganske nyt Spørgsmaal, som her foreligger, men at det i det Mindste foreløbig har fundet en Afgjørelse. Derved er selvfølgelig ikke udelukket, at det kan optages til en ny Drøftelse, men at det ikke kan ste i dette Døbtid, deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Det har Flertallet heller ikke tænkt sig, men har derimod støttet sig til et Princip, som det har troet var anerkjendt, og trukket en Parallel, som det glæder mig at høre, at det ærede Medlem ogsaa fandt berettiget. — Et æret Medlem her ved Siden af mig (Suel) sluttede sig i Meget til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Abler); han sluttede sig ogsaa i Principet til Udvalgets Flertal, men kom til en meget afvigende Konklusion. Det stete imidlertid derved, at det ærede Medlem, saavidt jeg skjønede, ikke gif ind paa en nyere Betragtning af, hvad Udvalget har fremfat, og ikke indlod sig paa en Burdering af de Grunde, som Udvalgets Flertal har givet i Betænkningen, men stadig argumenterede fra, hvad man vilde sige paa et andet Sted, om man der vilde modtage det venligt, eller om man vilde „opløste et Ramasfrig," eller hvorledes man vilde bære sig ad. Naar man argumenterer paa den Maade, kommer det naturligvis an paa, hvilke Efterretninger man har eller tror at have fra et andet Sted, og her befinde vi os da paa et Omraade, hvor det ikke nytter at fortsætte Diskussionen videre, og jeg skal derfor ogsaa lade Spørgsmaalet hvile. — Den høitærede Minister bemærkede, idet han iøvrigt gav Forlaget en Støtte, for hvilken jeg er ham taknemmelig, at der var et andet Ansvar for Postvæsenet, som man ikke maatte glemme, end det, der paahviler Telegrafvæsenets Embedsmænd. Jeg forstaaer meget godt den Grund, den ærede Minister ogsaa vedkjendte sig for at fremhæve dette, og jeg skal derfor ikke inblade mig videre paa Spørgsmaalet; men jeg vil dog bemærke, at Penge ere kun een Form for et Ansvar, og at der ogsaa gives andre Former, hvorunder et Ansvar kan træde frem, og at dette Ansvar ganske sikkert paahviler Telegrafvæsenets Embedsmænd i større Omfang end Postvæsenets, det Ansvar nemlig, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Abler), hvis Ytringer i den Henseende meget tiltalte mig, med god Føie gjorde gjældende. — Et æret Medlem af Udvalget for 2den Kreds (Hasle) gjorde den Bemærkning, at man skulde forbedre Lønningerne, efterhaanden som Forretningerne tage til. Der er en Del af denne Ytring, hvormed jeg er meget tilfreds — jeg erkjender, at den findes ogsaa i Betænkningen, saa jeg kan anse den for et Udtryk af de Anskuelser, som næres ogsaa af det andet Medlem af Udvalget, som ikke gaar med Flertallet — det er nemlig Erkjendelsen af, at de Lønninger, som nu gives, ere utilstrækkelige, at man maa forbedre dem; men jeg tror, at den